

רע"פ 8604/15 - ג'ורג' חנא נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 8604/15

לפני: כבוד השופט א' שהם

המבקש: ג'ורג' חנא

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים, מיום 1.12.2015, בעפ"ת 2079-07-15, שניתן על-ידי כב' השופט הבכיר א' כהן

בשם המבקש: עו"ד לנא ורוד

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט הבכיר א' כהן), בע"פ 2079-07-15, מיום 1.12.2015, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על פסק דינו של בית משפט השלום לתעבורה בירושלים (כב' השופטת ש' לארי-בבלי) (להלן: בית המשפט לתעבורה), בתת"ע 6761-02-15, מיום 2.3.2015.

רקע והליכים קודמים

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום, המייחס לו עבירה של שימוש בטלפון סלולרי בזמן נהיגה, לפי תקנה 28(ב) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961. על-פי כתב האישום, ביום 30.10.2014, נהג המבקש, ברחוב דרך חרון 20 שבירושלים, כשהוא מחזיק ומשתמש בטלפון סלולרי, שלא באמצעות דיבורית. המבקש הגיש בקשה להישפט, ונקבע דיון בעניינו, ליום 2.3.2015.

3. המבקש לא התייצב לדיון שנערך בעניינו, ביום 2.3.2015, ובכך ראה בית המשפט לתעבורה, משום הודאתו של המבקש בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום. בגזר דין, אשר ניתן באותו יום, השית בית המשפט לתעבורה על המבקש קנס כספי, בסך 2,000 ₪. בית המשפט לתעבורה ציין, כי משהגיש המבקש בקשה להישפט, בית המשפט אינו כבול לסכום הקנס המקורי. על רקע זה, ובשים לב לכך שלא היתה למבקש "סיבה אמיתית" לבקש להישפט, החליט בית המשפט לתעבורה להכפיל את גובה הקנס המקורי שהוטל על המבקש.

4. ביום 16.3.2015, הגיש המבקש בקשה לביטול פסק דינו של בית המשפט לתעבורה, במסגרתה טען כי לא הגיע לידו הזימון לדיון שנקבע בעניינו, ומכאן שלא היה ביכולתו לדעת על קיום הדיון. לאחר שהתקבלה תגובת המשיבה לבקשתו זו של המבקש, החליט בית המשפט לתעבורה לדחות את הבקשה. נקבע, כי ההזמנה לדיון, אמנם, נשלחה אל כתובתו הרשומה של המבקש, ובנסיבות אלה היה על המבקש להוכיח כי דבר הדואר לא הגיע לידי, דבר שלא נעשה. לכך יש להוסיף, לשיטתו של בית המשפט לתעבורה, את העובדה שהמבקש לא העלה כל טענה נגד המיוחס לו בכתב האישום, שהיה בה כדי להצביע על סיכויי הגנתו. בקשות שהגיש המבקש לתיקון החלטתו זו של בית המשפט לעניינים מקומיים, נדחו.

5. המבקש לא השלים עם תוצאה זו, וערער עליה לבית המשפט המחוזי בירושלים. לאחר שמיעת טענות הצדדים, דחה בית המשפט המחוזי את הערעור, בקובעו כי המשיבה השכילה להראות כי נשלח אל המבקש הזימון לדיון שנקבע בעניינו, כאשר דבר דואר זה "לא נדרש". מכל מקום, כך נקבע, המבקש הודה בפני שוטר התנועה בביצוע העבירה, ומכאן, שגם לגופו של עניין, סיכויי הגנתו אינם נראים מבטיחים, כלל ועיקר.

הבקשה לרשות ערעור

6. בבקשה שלפני טען המבקש, כי, באף שלב, לא הציגה המשיבה אישור מסירה כדיון, לדבר הדואר הנוגע לזימונו של המבקש לדיון. נטען, כי אישור המסירה, עליו הסתמכו הערכאות הקודמות, אינו יכול להיחשב כאישור מסירה כדיון. זאת שכן, נכתב על גבי אישור המסירה כי דבר הדואר לא נדרש, ולא ידוע מענו; אישור המסירה אינו מכיל את פרטי המוסר; אישור המסירה אינו עולה בקנה אחד עם פלט מחשב, אשר הונפק מנתוני דואר ישראל; ולא הוצג אישור המסירה המקורי, אשר אמור להיות ברשותה של המשיבה. עוד נטען, כי המבקש לא הודה בפני שוטר התנועה בביצוע העבירה. נתון זה נתמך, לשיטתו של המבקש, בעובדה שהוא איננו יודע לקרוא עברית, ומכאן שלא יכול היה לדעת מה נרשם בדו"ח שניתן לו. על רקע זה, טען המבקש כי לא ניתן לו יומו בפני בית המשפט, ולא ניתנה לו האפשרות להתגונן בפני העבירה שיוחסה לו.

דיון והכרעה

7. דין הבקשה להידחות, באשר אין היא נמנית על הטעמים המצדיקים מתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי". זאת שכן, הבקשה אינה מעוררת שאלה משפטית עקרונית או סוגייה ציבורית רחבת היקף; היא נוגעת, במובהק, לעניינם הפרטני של הצדדים לה; ואין מתעורר חשש מפני עיוות דין מהותי או אי-צדק חמור שנגרם למבקש (רע"פ 8366/15 חמוד נ' מדינת ישראל (15.12.2015); רע"פ 8167/15 נעימה נ' מדינת ישראל (15.12.2015); רע"פ 8236/15 בן זקן נ' מדינת ישראל (2.12.2015)). מטעם זה, כשלעצמו, אינני רואה להיעתר לבקשה.

8. למעלה מן הצורך, אוסיף כי דין טענותיו של המבקש להידחות, גם לגופו של עניין. כלל הוא, כי משהציגה המשיבה אישור מסירה של דבר הדואר, הנוגע לזימונו של נאשם לדיון בעניינו, קמה "חזקת המסירה", לפיה עובר הנטל אל כתפיו של האחרון, להוכיח כי הוא לא קיבל את דבר הדואר, מסיבות שאינן תלויות בו (רע"פ 3836/15 סעד נ' עיריית נתניה (8.6.2015); רע"פ 8626/14 סמארה נ' מדינת ישראל (10.2.2015); רע"פ 106/15 קריב נ' מדינת ישראל (20.1.2015)). במקרה דנא, שוכנעתי כי, אמנם, עלה בידי המשיבה להציג אישור מסירה, לפיו דבר הדואר נשלח ממשרתת ישראל אל המבקש, בהתאם לכתובת שנמסרה על-ידו, כאשר דבר דואר זה לא נדרש על-ידי המבקש. במצב דברים זה, עבר הנטל הראייתי אל שכמו של המבקש, ומשלא השכיל האחרון להוכיח כי דבר הדואר לא הגיע לידו, לא נפל כל פגם בהרשעתו בדיון. אדגיש, בהקשר זה, כי אין בידי לקבל את טענותיו של המבקש, בנוגע לתקינות אישור המסירה שהציגה המשיבה.

מעבר לזאת, אציין כי המבקש נמנע מלהצביע על עיוות דין כלשהו שייגרם לו באם יוותר פסק דינו של בית המשפט לתעבורה על כנו. נקבע, לא אחת, בעבר, כי על מנת להיעתר לבקשתו של נאשם לביטול פסק דין, אשר ניתן בהיעדרו, על הנאשם לפרט, במסגרת בקשתו, את הנימוקים התומכים בטענתו כי הוא לא ביצע את העבירה המיוחסת לו (רע"פ 3518/15 מלקמו נ' מדינת ישראל (8.6.2015); רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 793 (2003) (להלן: עניין איטליא)). לבד מאמירתו הכללית של המבקש, לפיה הוא אינו מודה במיוחס לו, לא צורפו לבקשה שלפניי (וממילא, גם לא לחומר שהוגש לערכאות הקודמות) נימוקים התומכים בטענה זו, המעידים על סיכויי הגנתו, ומצדיקים את הנעת "גלגלי המערכת השיפוטית מחדש" (עניין איטליא, בעמ' 802).

9. הבקשה לרשות ערעור נדחית, אפוא.

ניתנה היום, ד' בטבת התשע"ו (16.12.2015).

שׁוֹפֵט